

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 268)

Apr (2) / 2018

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	22
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	29

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 88)

5. சிஷ்யம் ஸம்ஜ்ஞாபயேந மந்திராம் யதா தத் அவதாரய
ஆதௌ சுத்தே ஸமே ஸ்நிக்தே தேசே பூதோஷ வர்ஜிதே
6. வர்ணாநுரூப வர்ணாடவ்யே கோமயேநோபலேபிதே
தூபிதே சல்ய நிர்முக்தே கந்த புஷ்பாத்யலங்க்ருதே
7. பஞ்சகவ்யேந ஸம்ஸிக்தே சந்தநாத்யநுலேபிதே
ஸும்ருந்மயீம் ச கடிகாம் கேவலை: குஸுமை: சுபை:
8. ப்ரணவாதிநமோ அந்தேந ஸ்வேந மந்த்ரேண பூஜயேத்
வ்யாஹ்ருத்யா பரிஜப்யாத பூர்வயா ப்ரணவாத்யயா

பொருள் - இனி, ஒரு சிஷ்யனுக்கு மந்திரங்களை உபதேசிப்பது எப்படி என்று அறிவாயாக. முதலில் மண் தரையைச் சிறிதும் அழுக்கு இன்றியும், சமமாக இருக்கும்படியும், சீராக இருக்கும்படியும், சிஷ்யனின் வர்ணத்திற்குத் தகுந்தபடி நிறம் பூசியும் (அந்தணன் வெண்மை, ஷடந்த்ரியன் சிகப்பு, வைச்யன் மஞ்சள், சூத்ரன் கருப்பு), பசுவின் சாணி கொண்டு மொழுகியும், தூபம் கொண்டு நறுமணம் உண்டாக்கியும், முட்கள் இல்லாமலும், நறுமணம் வீசும் மலர்கள் கொண்டு அலங்கரித்தும், பஞ்சகவ்யம் கொண்டு அலங்கரித்தும் (பசுவிருந்து கிடைக்கும் பால், சாணம், மூத்திரம் இவற்றோடு பாலிருந்து கிடைக்கும் தயிர், நெய் ஆகியவற்றை கொண்டு பஞ்சகவ்யம் தயாரிக்கப்படுகிறது), சந்தனக்குழம்பு பூசியும் அமைக்கவேண்டும். இதன் மீது முதலில் தூய்மையான மலர்கள் கொண்டு அர்ச்சிக்கப்படுகின்ற மண் கலசம் ஒன்றை வைக்கவேண்டும். இந்தப் பூஜையானது, ப்ரணவம் மற்றும் இறுதியில் "நம:" என்பதான எனது மந்த்ரத்தால் (ஓம் க்ரீம் நம:) செய்யப்படவேண்டும். இதனைத் தொடர்ந்து, அந்த மந்த்ரமானது ப்ரணவத்துடன்

கூடிய முதல் வ்யாஹ்ருதியுடன் உச்சரிக்கப்படவேண்டும் (முதல் வ்யாஹ்ருதி என்பது “பூ:” என்பதாகும். ஆக இங்கு “ஓம் க்ரீம் பூ:” என்பதாகும்).

9. ம்ருதம் பூமௌ ப்ரஸார்யாத கந்த தூபாதி வாஸிதம்

சதுரஸ்ரம் ஸுவ்ருதம் வா த்விஹஸ்தம் ஹஸ்தமேவ வா

10. ஸுஸமம் மாத்ருகா பீடம் க்ருத்வா ப்ரஸ்தாரயேத்து தாம்

ஏகைவ பிந்நவர்கா யா தேவீ பஞ்சதசாக்ஷரா

11. மந்த்ராணாம் ஜநநீ ஸாக்ஷாந் மம சப்தமயீ தநு:

பத்மாகாரேண வா மந்த்ரீ சக்ராகாரேண வா ஸ்தரேத்

பொருள் – அடுத்து இவ்விதம் அலங்கரிக்கப்பட்டு நறுமணத்துடன் கூடிய அந்தத் தரை மீது களிமண்ணைப் பரப்பவேண்டும். அதன் பின்னர் ஒன்று அல்லது இரண்டு முழ அளவுடன், சதுரமாகவோ அல்லது சரியான வட்டமாகவோ ஒரு மாத்ருகா பீடத்தை தயாரிக்கவேண்டும். தொடர்ந்து, பதினைந்து அக்ஷரங்கள் கொண்டு உணர்த்தப்படுகின்ற அதே மாத்ருகா தேவியை, “க” முதலான அக்ஷரங்கள் கொண்டு வரையவேண்டும். சப்தங்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்ட என்னுடைய வடிவமாகவே உள்ள அவளே, அனைத்து மந்த்ரங்களுக்கும் தாய் ஆவாள். தொடர்ந்து அந்த உபாஸகன் தாமரை அல்லது வட்டம் என்னும் வடிவை வரையவேண்டும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 268)

1-3-19 அந்யார்த்த: ச பராமர்ச:

பொருள் - ஜீவனைக் குறித்து உரைப்பது வேறு ஒரு பயனுக்காக ஆகும்.

ஸித்தாந்தம் - பாபங்கள் அற்ற தன்மை, உலகம் அனைத்தையும் தாங்கி நிற்கும் தன்மை போன்ற தன்மைகளுடன் கூடியதான தஹராகாசத்தை அடைகின்ற முக்தி பெற்ற ஜீவாத்மா, அந்தத் தஹராகாசம் போன்றே பாபங்கள் அற்ற தன்மை முதலான தன்மைகளுடன் கூடியதான தனது இயற்கையான ஸ்வரூபத்தை மீண்டும் அடைகிறான் என்பதே இங்கு கூறப்படும் கருத்தாகும். ப்ரஜாபதி வாக்கியத்தில் ஜீவாத்மா குறித்துக் கூறப்பட்டதன் காரணம் என்னவென்றால் - ஜீவாத்மா தனது இயற்கையான ஸ்வரூபம் பெற்று, பாபங்கள் அற்ற தன்மை முதலானவற்றை அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ளதான பரமபுருஷனுக்கு மட்டுமே உள்ள தன்மைகள் குறித்துக் கூறுவதற்காகவே ஆகும். மேலும் முக்தி பெற்ற ஜீவாத்மாவின் இயற்கையான ஸ்வரூபம் குறித்த ஞானம் என்பது, தஹரவியை குறித்து அறிவதற்கு பயன்படும் என்பதால், ஜீவாத்மா குறித்துக் கூறப்பட்டது.

அதாவது ப்ரஹ்மத்தை அடையும் எண்ணம் கொண்ட ஜீவாத்மா, முதலில் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைக் குறித்து நன்றாக அறியவேண்டும்; ஏனென்றால், இதன் மூலமாகவே, தன்னிடம் உள்ள இந்தக் குணங்கள் போன்று ப்ரஹ்மத்திடம் எண்ணற்ற எல்லையற்ற பல குணங்கள் உள்ளதை அனுபவிக்க இயலும். இவ்விதம் ப்ரஹ்மத்தை அனுபவிக்கும் பலன்களில், தன்னுடைய ஸ்வரூபம் குறித்து

உள்ளது உள்ளபடி அறிவதும் அடங்கியுள்ளது. இந்தப் பலனே, சாந். (8-12-6) - ஸர்வோச்ச லோகாந் ஆப்நோதி ஸர்வோச்ச காமாந் - அவன் அனைத்து லோகங்களையும் அனைத்து விருப்பங்களையும் பெறுகிறான் - என்றும், சாந். (8-12-3) - ஸ தத்ர பர்யேதி ஜசஷத் க்ரீடந் - தனது விருப்பம் போன்று உண்டும், விளையாடியும் ஸஞ்சரிக்கிறான் - என்றும் உள்ள ப்ரஜாபதி வாக்கியங்களில் பெரிதும் புகழப்பட்டதாகும். இதுவே தஹரவித்யையின் பலனாகிறது.

1-3-20 அல்ப ச்ருதே: இதி சேத் தத் உக்தம்

பொருள் - “தஹராகாசம் சிறிய அளவு என்பதால், அது ஜீவாத்மாவே ஆகும்”, என்று கூறினால், இதற்கு முன்பே பதில் கூறப்பட்டது.

பூர்வபக்ஷம் - சாந். (8-1-1) - தஹர: அஸ்மிந் - சிறிய இந்த தஹராகாசத்தில் - என்ற ச்ருதி வரியில், தஹராகாசம் என்பது மிகவும் சிறிய அளவு கொண்டதாகக் கூறப்படுகிறது. இது ஜீவாத்மாவுக்கு மட்டுமே பொருந்தும் அல்லாமல், அனைத்தைக் காட்டிலும் பெரியதான ப்ரஹ்மத்திற்குப் பொருந்தாது (ஆகவே தஹராகாசம் ஜீவாத்மாவே ஆகும்).

ஸித்தாந்தம் - இவ்விதம் கூறினால், இதற்கான பதிலானது, ப்ர. ஸூ. (1-2-7) - நிசாய்யத்வாத் ஏவம் - உபாஸிப்பதற்காக மட்டுமே - என்பதில் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டது. ஆகவே தஹராகாசமானது, தோஷங்கள் மற்றும் அவித்யை போன்றவை சிறிதும் அற்றவனும். “ஞானம், பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், சக்தி, தேஜஸ்” ஆகிய குணங்களை இயல்பாகவே எல்லையற்று கொண்டவனும், அவற்றின் கடலாகவே உள்ளவனும், எல்லையற்ற தாராள குணம் கொண்டவனும் ஆகிய புருஷோத்தமன் மட்டுமே ஆவான். ஆனால், ப்ரஜாபதி வாக்கியத்தில், கர்மம் காரணமாக உண்டாகும் சரீரம் கொண்ட ஜீவாத்மா குறித்தே, சாந். (8-10-2) - க்ரந்தி த்வேவைநம் விச்சாதயந்தி சொல்லப்படுவது போன்றும், துரத்தப்படுவது போன்றும் - என்று கூறப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட ஜீவாத்மா பரஞ்சோதியுடன் இணைந்து, தனது ஸ்வரூபம் கிட்டப்பெற்று, பாபங்கள் அற்ற தன்மை

போன்றவற்றுடன் உள்ளான். எனவே இப்படிப்பட்ட ஜீவாத்மா, தஹராகாசமாக இருக்கமுடியாது. அடுத்து ஸூத்ரத்தில் மேலும் ஒரு காரணம் கூறுகிறார்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 268)

மூலம் - ஸபரிகர ப்ரபத்திக்கு உபாஸநாதிகளான அங்கிகளையும், இவற்றின் பரிகரங்களான தர்மாந்தரங்களையும் கழிக்கிற இப்பொருள்களில் இவ் ஏக சப்தம் சரண்யனை விசேஷித்தபடி என்னென்னில், அகிஞ்சநன் பக்கலிலே இவை ப்ரஸாதநமாய்க் கொண்டு, சரண்யனோடு துவக்கற்றமை காட்டுகைக்காக “மாம் ஏகம்” என்கிறது.

விளக்கம் - ஆனால், “ஏக” என்பது ப்ரபத்தியைக் குறிப்பதாகவே இருக்கவேண்டும் என்னும்போது, அது சரணம் அடையத்தக்கவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து உள்ளதாக எவ்விதம் கூறலாம் என்னும் கேள்விக்கு விடை அளிப்போம். மற்ற உபாயங்கள் ஏதும் இன்றி உள்ள ஒருவனுக்கு, ப்ரபத்தி தவிர உள்ள மற்ற எந்தவிதமான தர்மங்களும் ஈச்வரனுடைய உபாஸனையாக இருப்பதில்லை என்பதையே, “மாம் ஏகம்” என்பது உணர்த்துகிறது.

பகவானே அனைத்து பலன்களுக்கும் ஸாதனம் என்பதை “ஏக” சப்தம்

உணர்த்துகிறது

மூலம் - “ஸர்வதர்மாந்” என்கிற கீழில் “ஸர்வ” சப்தத்தையும், “ஸர்வபாபேய்யோ” என்கிற மேலில் “ஸர்வ” சப்தத்தையும் பார்த்து, இவ் ஏக சப்தம் “ஸர்வ” சப்தத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாய் நிற்கிறதென்றும் சொல்லுவார்கள். அப்போது, “ஸுதுஷ்கரேண சோசேத் யோ யேந யேந இஷ்டஹேதுநா | ஸ ஸ ஸத்யாஹமேவேதி சரம ச்லோக ஸங்க்ரஹ:”.

விளக்கம் – சரமச்சலோகத்தின் முதல் வரியில் உள்ள “ஸர்வதர்மாந்” என்பதில் உள்ள “ஸர்வ” என்னும் சொல், இரண்டாவது வரியில் உள்ள “ஸர்வபாபேப்ப்யோ” என்பதில் உள்ள “ஸர்வ” என்னும் சொல் ஆகிய இரண்டையும் ஆராய்ந்த பின்னர், “ஏக” என்னும் சொல்லானது, “ஸர்வ” என்பதற்கு எதிராக உள்ளது என்று சிலர் கூறுவர். இவ்விதம் கொண்டால், ஸுதுஷ்கரேண சோசேத் யோ யேந யேந இஷ்டஹேதுநா | ஸ ஸ ஸத்யாஹமேவேதி சரம ச்லோக ஸங்க்ரஹ: - யார் ஒருவன் தன்னால் செய்வதற்கு மிகவும் அரிதாக உள்ள உபாயத்தைக் கைக்கொள்ள இயலாத காரணத்தால் வருத்தம் அடைவானோ, அவனுக்கு அந்த உபாயமாக நானே உள்ளேன் என்பதே கருத்தாகிவிடும்.

மூலம் – இத்தாலே என் சொல்லிற்றாயிற்று என்னில், “யத்யேந காமகாமேந ந ஸாத்யம் ஸாதநாந்தரை: | முமுக்ஷுணா யத் ஸாங்க்யேந யோகேந ந ச பக்தி: || ப்ராப்யதே பரமம் தாம யதோ நாவர்த்ததே யதி: | தேந தேநாப்யதே தத்தத் ந்யாலேநைவ மஹாமுநே || பரமாத்மா ச தேநைவ ஸாத்யதே புருஷோத்தம:” என்கிற கட்டளையிலே தனக்கு அபிமதங்களாயிருப்பதேனும் ஒரு பலங்களைப் பற்ற அவற்றுக்கு அநுகுணமாகத் தனித்தனியே சாஸ்த்ரங்களாலே விதிக்கப்பட்ட உபாயங்களில் ஜ்ஞாந அபாவத்தாலேயாதல், ஜ்ஞாநமுண்டாயிருக்க சக்த்யபாவத்தாலேயாதல், இவையிரண்டும் உண்டாயிருக்க விளம்பாஷமதவத்தாலேயாதல் சோகித்த அதிகாரியைப் பற்ற, “அவ்வுபாயங்களொன்றிலும் நீ அலையவேண்டா. அவை தனித்தனியே தரும் பலங்களுக்கெல்லாம் ப்ரபத்தி வசீக்ருதனான நான் ஒருவனுமே அமையும்” என்று சொல்லிற்றாயிற்று. “பல ஓளஷதங்கள் தரவல்ல ஆரோக்யத்தை எல்லாம் இஸ்ஸித்தௌஷதம் ஒன்றுமே தரவற்றாகையாலே, நீ ஓளஷதாந்தரங்களுக்கு அலமராதே, இந்த ஓளஷதமொன்றையுமே உபஜீவிக்கவமையும்; இது உனக்கு அந்த ஓளஷதங்களாலே கழிக்கப்படும் வ்யாதிகள் எல்லாவற்றையும் கழிக்கும்; உனக்குப் பின்பு ஸர்வபோகங்களையும் புஜிக்கலாம், நீ ஆரோக்யத்தையும் போகங்களையும் இழக்கிறோமென்று வெறுக்கவேண்டா” என்று சொல்லுமாப்போலேயிருக்கிறது இச் சரமச்சலோகம்.

விளக்கம் – இதன் மூலம் கூறப்படுவது என்னவென்றால், அஹிர்முத்திய ஸம்ஹிதை (37, 25 – 27) - யத்யேந காமகாமேந ந ஸாத்யம் ஸாதநாந்தரை: முமுக்ஷுணா யத் ஸாங்க்யேந யோகேந ந ச பக்தி: ப்ராப்யதே பரமம் தாம யதோ நாவர்த்ததே யதி: தேந தேநாப்யதே தத்தத் ந்யாஸேநைவ மஹாமுநே பரமாத்மா ச தேநைவ ஸாத்யதே புருஷோத்தம: - பயனில் விருப்பம் கொண்ட பலராலும், எந்தெந்த பலன்கள் மற்ற உபாயங்களால் அடைய இயலாதோ, முமுக்ஷுவால் மோக்ஷம் என்னும் பலன் கர்மயோகம், ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகம் ஆகியவற்றால் அடைய இயலாதோ அப்படிப்பட்ட பலவிதமான பலன்களும் ப்ரபத்தியால் அடையப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்ட ப்ரபத்தி மூலமே புருஷோத்தமனாகிய பரமாத்மாவும் அடையப்படுகிறான். எங்கு சென்றால் மீண்டும் திரும்புவது என்பது இல்லையோ, அந்த இடமே முமுக்ஷுக்களால் விரும்பப்படும் இடமாகும் – என்பதற்கு ஏற்ப ஒருவன் தனக்கு விருப்பமான ஏதேனும் ஒரு பலனை அடைவதற்கு சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட விதிமுறைகள் என்ன என்னும் ஞானம் இல்லாத காரணத்தாலோ, அல்லது அந்த விதிமுறைகளைக் குறித்த ஞானம் உள்ளபோதிலும் அதற்கான சக்தி இன்றி இருப்பதாலோ, அல்லது இந்த இரண்டும் உள்ளபோதிலும் (ஞானம் மற்றும் சக்தி) அந்தப் பலனைப் பெறுவதில் உள்ள காலதாமதத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத காரணத்தாலோ சோகத்தில் இருக்கக்கூடும். இப்படிப்பட்ட சோகத்தில் உள்ள அவனிடம் சரம ச்லோகமானது, “நீ அது போன்று உபாயங்களைத் தேடி அடையவேண்டாம். ப்ரபத்தி மூலம் வசப்படக்கூடிய நானே, அந்த உபாயங்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே தருகின்ற அனைத்து பலன்களையும் தரவல்ல உபாயம் ஆவேன்”, என்று கூறுவதாக உள்ளது. அதாவது, “பல மருந்துகள் சேர்ந்து அளிக்கவல்ல ஆரோக்யத்தை இந்த உயர்ந்த மருந்து ஒன்று மட்டுமே அளிக்கவல்லது என்பதால், நீ மற்ற மருந்துகளை அடைய முயலவேண்டாம். இந்த ஒரு மருந்து மட்டுமே போதுமானதாகும். மற்ற மருந்துகள் அனைத்தும் சேர்ந்து நீக்குகின்ற வ்யாதிகள் அனைத்தையும், இந்த ஒரு மருந்து மட்டுமே விலக்கும். அதன் பின்னர் நீ அனைத்து இன்பங்களையும் அனுபவிக்கலாம். ஆகவே நீ ஆரோக்யம் மற்றும் இன்பங்கள் ஆகியவற்றை இழந்தோமே என்று சோகம் அடையவேண்டாம்”, என்று கூறுவதாகவே சரம ச்லோகம் அமைந்துள்ளது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 88)

215. ஐந்தினோடு ஒன்பதோடு ஒருபத்தென்னுமவைபோலே நூறே சொன்ன பத்து நூறு ஓராயிரமென்றதும் ஸாபிப்ராயம்.

அவதாரிகை - இனி இப்பத்துக்களையும், இவற்றின் ஸமுதாயமான ப்ரபந்தத்தையும் ஆழ்வார் ச்லாகித்துப் பேசின பாசுரங்களில் ஸாபிப்ராயதையை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச் செய்கிறார் (ஐந்தினோடு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து இந்த பத்துக்கள் மற்றும் இந்தப் பத்துக்களின் கூட்டமாக உள்ளதான இந்த ப்ரபந்தம் ஆகியவற்றை நம்மாழ்வார் சிறப்பித்து உரைத்த பாசுரங்களில் வெளிப்படுகின்ற அவருடைய திருவுள்ளத்தை, உதாரணத்துடன் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, முன்னிலைந்து பாட்டுக்கொரு கருத்தும், பின்னிலைந்து பாட்டுக்கொரு கருத்துமாகையாலே, “ஐந்தி னோடைந்தும் வல்லார்” என்றும், ஒன்பது பாட்டுக்கொரு கருத்தும் ஒரு பாட்டுக்கொரு கருத்துமாகையாலே “ஒன்பதோ டொன்றுக்கும்” என்றும், பத்துப்பாட்டுக்கும் சேரவொரு கருத்தாகையாலே “பாடலோராயிரத்துள் இவையுமொரு பத்து” என்றுஞ் சொன்னவைபோலே, “நூறே சொன்ன வோராயிரம்” என்று கிழிகிழியாகக் கொடுப்பாரைப் போலே நூறு நூறாகச் சொன்ன ஆயிரமென்றும், “பத்து நூற்றுளிப்பத்து” என்று பத்து நூறென்றும் இப்படிப் பத்துக்களைப் பிரித்துச் சொன்னதும், “தெரியச் சொன்ன வோராயிரம்”, “மிக்கவோராயிரம்”,

“அவாவிலந்தாதிகளா லிவையாயிரமும்” என்று ஆயிரத்தையும் சேரச் சொன்னதும், பத்துக்கள் தோறும் வெவ்வேறு கருத்தாயும், ஆயிரத்துக்கும் சேர ஒரு கருத்தாயுமிருக்கும்படியை நினைத்தாகையாலே ஸாபிப்ராயமென்கை.

விளக்கம் - (ஐந்தினோடு என்னுமது போலே) ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் உள்ள முதல் ஐந்து பாசுரங்களுக்கு ஒரு கருத்தும், பின்னர் உள்ள ஐந்து பாசுரங்களுக்கு ஒரு கருத்தும் உள்ளதால், திருவாய்மொழி (10-2-11) - ஐந்தினோடு ஐந்தும் வல்லார் - என்பது போன்றும். (ஒன்பதோடு என்னுமது போலே) - ஒன்பது பாசுரங்களுக்கு ஒரு கருத்தும், ஒரு பாசுரத்திற்கு ஒரு கருத்தும் உள்ளதால், திருவாய்மொழி (9-5-11) - ஒன்பதோடு ஒன்றுக்கும் - என்பது போன்று. (ஒரு பத்து என்னுமது போலே) - பத்துப் பாசுரங்களுக்கும் ஒரே கருத்து என்பதால், திருவாய்மொழி (3-4-11) - பாடலோராயிரத்துள் இவையுமொரு பத்து - என்பது போன்றும். (நூறே சொன்ன என்றதும்) - திருவாய்மொழி (9-4-11) - நூறே சொன்ன ஓராயிரம் - என்று கிழிகிழியாக அளிப்பவர்கள் போன்று, நூறு நூறாக உரைக்கப்பட்ட ஆயிரம் என்றும், (பத்து நூறு என்றதும்) - திருவாய்மொழி (6-7-11) - பத்து நூற்றுள் இப்பத்து - என்று பத்து நூறு என்றும் இப்படியாகப் பத்துக்களைப் பிரித்து உரைத்ததும். (ஓராயிரம் என்றதும்) - திருவாய்மொழி (6-9-11) - தெரியச் சொன்ன ஓராயிரம் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-6-11) - மிக்க ஓராயிரம் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-10-11) - அவாவில் அந்தாதிகளால் இவை ஆயிரமும் - என்றும் உள்ளது போன்று ஆயிரத்தையும் சேர்த்து ஒன்றாக உரைத்ததும். (ஸாபிப்ராயம்) - ஒவ்வொரு பத்துக்களிலும் வெவ்வேறு கருத்தாகவும், ஆயிரமும் சேர்த்து ஒரு உள்ளது என்று சிந்தித்து உரைத்தார்.

216. பாட்டுக்கு க்ரியையும் பத்துக்குக் கருத்தும் போலே நூற்றுக்கு உபதேசப்பத்து.

அவதாரிகை - இனி பத்துக்கள் தோறும் உபதேசபரமான ஓரொரு திருவாய்மொழி ப்ரதாநமாய், அவ்வோ பத்துக்களுக்கு அவ்வோ திருவாய்மொழியிலே நோக்காயிருக்கும்படியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (பாட்டுக்கு க்ரியையும்) இத்யாதி.

விளக்கம் - அடுத்து ஒவ்வொரு பத்துக்களிலும் உபதேசிக்கும்விதமாக உள்ள ஒவ்வொரு பாசரம் முக்கியமானதாகவும், அந்தந்த பத்துக்களில் கூறப்பட்ட விஷயமே அந்த ஒரு பாசரத்தின் நோக்கமாகவும் இருக்கும் என்பதை உதாரணத்துடன் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பாட்டானால் க்ரியையோடே தலைக்கட்ட வேண்டுமாகையாலே பாட்டுக்கள்தோறும் க்ரியாபதம் ப்ரதாநமாயிருக்குமாப் போலவும், ஓரொரு திருவாய்மொழிக்கு பரத்வம், பஜநீயதை, ஸௌஸப்யம், அபராத ஸஹத்வம் என்றாப்போலே தனித்தனியே கருத்துக்களாகையாலே பத்துப்பாட்டுக்குக் கருத்தான நிதாநம் சொல்லும் பாட்டு ப்ரதானமாயிருக்குமாப் போலவும், நூறு பாட்டுக்கு பரோபதேசபரமான பத்துப் பாட்டு ப்ரதாநமாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - (பாட்டுக்கு க்ரியை போலே) - ஒரு பாசரம் என்றால் ஒரு குறிப்பிட்ட பயனிலையுடன் முடியவேண்டும் என்பதால், ஒவ்வொரு பாசரத்திலும் பயனிலையை உணர்த்தும் சொல்லானது முக்கியமானதாக உள்ளவிதமாகவும். (பத்துக்குக் கருத்து போலே) - ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் அவனுடைய உயர்ந்த தன்மை, அனைவராலும் போற்றப்படும் தன்மை, எளியவனாகவும் உள்ள தன்மை, குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் தன்மை என்பது போன்ற தனித்தனிக் கருத்துக்கள் பொதிந்துள்ளது என்பதால், அந்தந்த திருவாய்மொழியில் உள்ள பத்துப் பாசரங்களுக்கு உள்ள மையக் கருத்தை உரைக்கும் பாசரம் முக்கியமாக இருக்கும் விதமாகவும். (நூற்றுக்கு உபதேசப் பத்து) - நூறு திருப்பாசரங்களில் உள்ளவற்றை மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யும் விதத்தில் உள்ளதான பத்துப் பாசரங்கள் மிகவும் முக்கியமாக இருக்கும் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் பாட்டுக்களுக்கு க்ரியையிலும், பத்துப் பாட்டுக்கு நிதாநம் சொல்லும் பாட்டிலும் தாத்பர்யமாயிருக்குமோபாதி, நூறு பாட்டுக்கும் பரோபதேசமான பத்துப்பாட்டிலே தாத்பர்யமாயிருக்கு மென்றதாய்த்து. “பிணங்கி யமரர் பிதற்றும்” என்கிறபடியே பேரளவுடையரான நித்யஸூரிகள் ஸ்வஸ்வாநுபூத குண தாரதம்யங்களைச் சொல்லி, ஸரஸ விவாத கோலாஹலம்

பண்ணும்படியிருக்கிற அவனுடைய பரத்வ ஸௌலப்பய ப்ரயுக்தமான குண விசேஷங்களைத் தனித்துத் தம்மால் புஜித்துத் தலைக்கட்ட வொண்ணாமையாலே, “அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடுவதென்று கொலோ” என்று கூட்டரான ரஸஜ்ஞரைத் தேடினவளவில் கிடையாதபடி தூரஸ்த்தராக, ஸந்நிஹிதரான ஸம்ஸாரிகளுடைய அநாத்மகுணம் பாராதே, பகவத் குணங்களிலே மூட்டித் திருத்திக் கூட்டிக் கொள்கை தேட்டமாய் உபதேசத்திலே ஒருப்படுகையாலே அதிலே நோக்காக வேணுமிறே.

விளக்கம் - ஆகவே இதன் மூலம், பாசுரங்களுக்குப் பயனிலையும், பத்துப் பாசுரங்களுக்கு மையக்கருத்தும் உரைக்கின்ற பாசுரத்திலும் கருத்தாக உள்ளது போன்று, நூறு பாசுரங்களில் உள்ளவற்றை மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யும் பத்துப்பாசுரங்களில் கருத்தாக இருக்கும் என்று கருத்து. திருவாய்மொழி (1-6-4) – பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் - என்பதற்கு ஏற்ப, எண்ணற்றவர்களாகிய நித்யஸூரிகள், தாங்கள் ஒவ்வொருவரும் அனுபவிக்கின்ற குணங்களுடைய ஏற்றத்தாழ்வுகளை உரைத்து, “இதுவே சிறந்தது, இதுவே சிறந்தது” என்று விவாதம் செய்யலாம்படி உள்ளதான அவனுடைய அனைத்திலும் உயர்ந்த தன்மை மற்றும் எளிமை போன்றவற்றுடன் கூடியுள்ளதான குண விஷயங்களை, தனித்து நின்ற தன்னால் அனுபவித்து முடிக்க இயலாமல் உள்ளதால், திருவாய்மொழி (2-3-10) – அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடுவதென்று கொலோ - என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னுடைய கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகிய தன்னைப் போன்று உள்ளவர்களைத் தேடியபடி இருந்தார். ஆனால் அப்படிப்பட்டவர்களைத் தேடியபோது அவர்கள் கிடைக்காமல் தூரத்தில் இருந்தவர்கள் என்பதால், தனக்கு அருகில் உள்ளவர்களாகிய இந்த உலக மக்களின் தாழ்மையை ஆராயாமல், அவர்களைப் பகவத் குணங்களில் ஈடுபடுத்தி திருத்துவதற்காக உபதேசத்தில் நிற்பதால், உபதேசப்பத்து என்பது முக்கியமானதாகிறது.

217. பகவத் பக்த பரங்கள் ஆச்ரயண விதி சேஷங்கள்.

அவதாரிகை - இவற்றில் பகவத் பக்த பரங்களாய் வருமவற்றுக்குத் தாத்தப்ரிய மேதென்னு மாகாங்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (பகவத் பக்த பரங்கள்) இத்யாதி.

விளக்கம் - திருவாய்மொழியில் பகவானுடைய பக்தர்களாக உள்ளவர்கள் குறித்துள்ள பாசுரங்களின் கருத்து என்ன என்பதற்கு விடை அருளிசெய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “பயிலுஞ் சுடரொளி” முதலான பாகவத பரங்களான திருவாய்மொழிகள், “ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்க காமோ யஜேத” என்கிற விதிக்கு ப்ரியாஜாதி விதிகள் சேஷமாய். அவற்றினுடைய அநுஷ்டாந்தோடே அது பல ப்ரியந்தமாய்த் தலைக்கட்டுமாபோலே, “திருநாரணன்தாள் காலம் பெறச் சிந்தித் துய்ம்மினோ”, “ நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர் பலமுந்து சீரில் படிமினோவாதே” என்று விதிக்கிற பகவதாச்ரயணம் பாகவதாச்ரயணத்தோ டொழியத் தலைக்கட்டாமையாலே, பகவதாச்ரயண விதிக்கு சேஷங்களென்கை. அதவா, பரோபதேசபரமானவிதில், பகவத் குணங்களையும் ஜீவகுணங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கிறவற்றுக்கு விநியோகமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் “பகவத் பக்த பரங்கள்” இத்யாதி. அதாவது, பகவத் பரங்களாயும், தத் பக்தரான ஜீவபரங்களாயும் அவ்வகுணங்களை ப்ரதிபாதிக்கிறவை, ஆச்ரயண விஷயத்தையும் ஆச்ரயண கர்த்தாவையும் சொல்லுகிறதாகையாலே, ஆச்ரயண விதிக்கு சேஷங்களித்தனை யென்கை.

விளக்கம் - (பகவத் பக்த பரங்கள்) - திருவாய்மொழி (3-7-1) - பயிலும் சுடரொளி - என்பது போன்றதான பாகவதர்கள் குறித்து உரைக்கின்ற திருவாய்மொழிகள், ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்க காமோ யஜேத - ஸ்வர்கத்தை விரும்பும் ஒருவன் ஜ்யோதிஷ்டோமம் என்ற யஜ்ஞத்தைச் செய்வானாக - என்று கூறப்படும் விதிக்கு, ப்ரியாஜம் முதலான யாகங்கள் குறித்து உரைக்கின்ற விதிகள் அங்கங்களாகவும், அவற்றை இயற்றுவதன் மூலம் பலனை அளிக்கிறது என்பதாகவும் உள்ளது போன்று, (ஆச்ரயண விதி சேஷங்கள்) - திருவாய்மொழி (4-1-1) -

திருநாரணன்தாள் காலம் பெறச் சிந்தித் துயம்மினோ - என்றும், திருவாய்மொழி (2-8-4) - நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர் பலமுந்து சீரில் படிமினோவாதே - என்றும் விதிக்கப்படுவதற்கு ஏற்ப, பகவானை அண்டுதல் என்பது, பாகவதர்களைச் சென்றடைதல் என்பதான விதிக்கு உட்படாதவரை நிறைவேறாது என்பதால், பகவானை அண்டுவதற்கு அங்கங்களாக உள்ளன. அல்லது, மற்றவர்களுக்கு ஏற்ற உபதேசங்களைச் செய்வதாகிய இந்தத் திருவாய்மொழியில், பகவத் குணங்கள் மற்றும் ஜீவாத்மாவின் குணங்கள் குறித்து உரைக்கின்ற திருவாய்மொழிகள், அடையப்படும் பொருளாகிய ஸர்வேச்வரன் மற்றும் அடையும் பொருள்களாகிய ஜீவாத்மா குறித்து உரைப்பதால், “அடையவேண்டும்” என்பதான விதிமுறைக்கு அங்கங்களாக உள்ளன என்று கருத்து.

218. பரத்வ காரணத்வ வ்யாபகத்வ நியந்த்ருத்வ காருணிகத்வ சரண்யத்வ சக்தத்வ ஸத்யகாமத்வ ஆபத்ஸகத்வ ஆர்த்திஹரத்வ விசிஷ்டன் மயர்வையறுக்க, தத்வ வேதந மறப்பற்று ஜ்ஞுப்தி பல முக்தி தலை சேர நிஷ்கர்ஷித்து, மோக்ஷ பல வ்ருத்தி செய்ய அர்த்தித்து, புருஷார்த்த பலாந்யருசியொழிந்து, விரக்தி பலராகம் கழியமிக்கு, ப்ரேமபலோபாயத்தே புகுந்து, ஸாதந பலோபகாரக் கைம்மாறின்றி க்ருதஜ்ஞுதா பல ப்ரதி க்ருதமானத்தை யுணர்ந்து, ஆத்மதர்சந பலப்ராப்தி மரணாவதியாகப் பெற்று, காலாஸத்தி பல கதிக்குத் துணை கூட்டின தம் பேற்றைப் பிறறறியப் பத்துத்தோறும் வெளியிடுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி பத்துத்தோறுமுள்ள வர்த்தங்களைப் பரோபதேசத்துக் குறுப்பாக ஒருங்கவிட்டு விஸ்தரேண மேல் யோஜிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, பரத்வாதி குண விசிஷ்டனான ஸர்வேச்வரன், தமக்குப் பிறப்பித்த தசா விசேஷங்களைப் பத்துத்தோறும் வெளியிடுகிறாரென்று ஸங்க்ரஹேண வாக்க்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பரத்வ) இத்யாதி சூர்ணையாலே.

விளக்கம் - இப்படியாக ஒவ்வொரு பத்திலும் காணப்படுகின்ற ஆழ்பொருளை மற்றவர்களுக்குச் செய்யப்படும் உபதேசமாகக் கொண்டு உரைத்து, இதனை மேலும் விரிவாக எடுத்துரைக்க திருவுள்ளம் கொண்டு, பரத்வம் முதலான குணங்களுடன் கூடியுள்ள ஸர்வேச்வரன், தனக்கு ஏற்படுத்திய நிலை

வேறுபாடுகளை, ஒவ்வொரு பத்திலும் வெளியிடுகிறார் என்று சுருக்கமாக உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது ஸர்வஸ்மாத் பரனாய், அந்த பரத்வம் ப்ரகாசகமாம்படி ஸர்வகாரண பூதனாய், லோகத்தில் கார்யகாரணங்கள் போலன்றிக்கே உபாதானக் காரணமும் தானேயாகையாலே கார்ய பூத ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் வ்யாபகனாய், அந்த வ்யாப்திதான் ஆகாச வ்யாப்தி போலன்றிக்கே அந்தராத்தமயாவாகையாலே ஸர்வநியந்தாவாய், அந்த பரத்வாதிகளைக் கண்டு வெருவ வேண்டாதபடி பரமகாருணிகனாய், இப்படி க்ருபாவானாகையாலே ஸர்வசரண்யனாய், சரண்ய க்ருத்யமான அநிஷ்ட நிவ்ருத்தீஷ்ட ப்ராப்தி கரணத்துக் கீடாம்படி ஸர்வசக்தி யுக்தனாய், அந்த சக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த பத்நீ பரிஜநாதிகளையுடையனாகையாலே ஸத்ய காமனாய், அந்த போகங்களில் அந்யபரனாயிருந்துவிடாதே ப்ரளயாத் யாபத்துக்களிலே யுதவி லீலாவிபூதியை ரக்ஷிக்கையாலே ஆபத்ஸகனாய், இப்படி ஆபத்ஸகனாகையாலே ஸம்ஸாரதா பார்த்தரான ஆச்ரிதர்க்கு ஆர்த்திஹரனாய், இப்படி பத்துப் பத்தாலும் ப்ரதிபாதிதமான பத்து குணத்தோடும் கூடியிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்கிறபடியே பக்திருபாபந் ஜ்ஞாந ப்ரதாந் முகேந அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்க.

விளக்கம் - (பரத்வம்) - அனைத்து ஆத்மாக்களிலும் உயர்ந்தவன். (காரணத்வம்) - தனது மேன்மைத்தன்மை வெளிப்படும்விதத்தில் அனைத்திற்கும் காரணமாக இருத்தல். (வ்யாபகத்வம்) – இந்த லோகத்தில் உள்ள “உண்டான பொருள், உண்டாக்கும் பொருள்” என்பவை போன்று அல்லாமல், அனைத்திற்கும் மூலகாரணப் பொருளாக தானே உள்ளதால், உண்டான பொருள்கள் அனைத்திலும் நிறைந்து நிற்கும் தன்மை. (நியந்த்ருத்வம்) - இவ்விதம் நிறைந்திருத்தல் என்பது ஆகாசம் போன்று அல்லாமல், அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ள நிலை என்பதால், அனைத்தையும் நியமித்தபடி இருக்கும் தன்மை. (காருணிகத்வம்) - இப்படியாக உள்ள, “மேலானவனாக இருத்தல்” முதலான தன்மைகள் காரணமாகக் கர்வம் கொள்ளாமல், மிகுந்த கருணையுடன் உள்ள தன்மை. (சரண்யத்வம்) - இவ்விதம் கருணையுடன் கூடியவன் என்பதால்,

அனைத்தாலும் அடைக்கலம் என்று அடையத்தகவனாக உள்ள தன்மை. (சக்தித்வம்) - அனைத்திற்கும் அடைக்கலம் அளித்து, அவற்றுக்கு விருப்பமானவற்றை கொடுத்து, விருப்பம் அல்லாதவற்றை விலக்குவதற்குத் தேவைப்படுகின்ற எல்லையற்ற சக்தி கொண்ட தன்மை. (ஸத்யகாமத்வம்) - அப்படிப்பட்ட சக்தியின் மூலமாக “எப்போதும் இருப்பவர்கள்” என்றுள்ள பிராட்டிமார்கள், நித்யஸூரிகள் போன்றவர்களைக் கொண்டவனாக இருப்பதால், தனது விருப்பங்கள் நிறைவேறப்பெற்ற தன்மை. (ஆபத்ஸகத்வம்) - எப்போதும் இத்தகைய இனிமையில் மூழ்கியபடி இருந்து விடாமல், ப்ரளயம் முதலான ஆபத்து காலங்களில் தகுந்த உதவிகள் செய்து இந்தப் பூமியைக் காப்பதால், ஆபத்து காலத்தில் உதவும் தன்மை. (ஆர்த்தி ஹரத்வம்) - இப்படியாக ஆபத்தான துன்பத்தில் சிக்கித் தவிக்கும் தனது அடியவர்களுக்கு இந்த துன்பத்தைப் போக்கும் தன்மை. (விசிஷ்டன்) - இவ்விதமாகப் பத்து பத்துக்களாலும் கூறப்படுகின்ற பத்து குணங்களுடன் கூடிய ஸர்வேச்வரன், (மயர்வை அறுக்க) - திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் அருளினன் - என்பதற்கு ஏற்ப, பக்தி ரூபத்தை அடைந்த ஞானத்தை அளிப்பதன் மூலமாக அஜ்ஞானத்தை அதன் வாசனையுடன் நீக்க.

வ்யாக்யானம் - அத்தாலே தத் விஷய ஜ்ஞாநமாகிற தத்வ வேதநத்தில், “மறப்பனோவினி யானென்மணியை” என்கிறபடியே விஸ்மருதியற்று, அந்த ஜ்ஞாந பலமான மோக்ஷத்தை “நின் செம்மாபாதபற்புத் தலை சேர்த்து” என்று ஸ்வரூபாநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷித்து, அந்த மோக்ஷத்துக்கு பலமான கைங்கர்யரூப வ்ருத்தியை “வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு நாம்” என்று அர்த்தித்து, அந்த புருஷார்த்தத்துக்கு பலம் அந்யருசி நிவ்ருத்தியாகையாலே தத்பலமாக “ஐங்கருவி கண்டவின்பம் - சிற்றின்பம் - ஒழிந்தேன்” என்று அந்ய புருஷார்த்தங்களில் ருசியைத் தவிர்ந்து, அந்த இதர விஷய விரக்திக்கு பலமான பகவத் விஷயராகம் “கழிய மிக்கதோர் காதல்” என்னும்படி அதிசயித்து.

விளக்கம் - (தத்வ வேதந மறப்பு அற்று) - இந்தக் காரணத்தால் அவனைக் குறித்த ஞானம் என்னும் உண்மையான ஞானத்தைக் குறித்து, திருவாய்மொழி (1-10-10) - மறப்பனோ இனி யான் என் மணியை - என்பதற்கு ஏற்ப மறதி என்பது இன்றி. (ஜ்ஞாப்தி பலமுக்தி தலைசேர நிஷ்கர்ஷித்து) - அத்தகைய ஞானத்தைப் பலனாகக்

கொண்டுள்ள மோசஷத்தை, திருவாய்மொழி (2-9-1) – நின் செம்மாபாதபற்புத் தலை சேர்த்து – என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாக உறுதியாக உரைத்து. (மோசஷ பல வருத்தி செய்ய அர்த்தித்து) - அத்தகைய மோசஷத்தின் பலனாக உள்ள கைங்கர்யத்தை திருவாய்மொழி (3-3-1) – வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டு நாம் - என்பதற்கு ஏற்ப விரும்பி நின்று. (புருஷார்த்த பல அந்ய ருசி ஒழித்து) - அத்தகைய கைங்கர்யம் என்ற புருஷார்த்தத்தின் பலன் என்பது, மற்ற விஷயங்களில் உள்ள ருசியானது நீங்குதல் என்பதால், கைங்கர்யத்தின் பலனாக, திருவாய்மொழி (4-9-10) - ஐங்கருவி கண்டவின்பம் சிற்றின்பம் ஒழிந்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப மற்ற புருஷார்த்தங்களில் உள்ள ஆசையை விலக்கி. (விரக்தி பல ராகம் கழியமிக்கு) - இவ்விதம் மற்ற விஷயங்களில் உள்ள ருசி கழிவதன் மூலம் கிட்டும் பலனாக உள்ள பகவானிடம் கொள்ளும் பக்தியானது, திருவாய்மொழி (5-5-10) - கழிய மிக்கதோர் காதல் - என்பதற்கு ஏற்ப மிகுதியாகி.

வ்யாக்யானம் - அந்த நிரதிசய ப்ரேம பலமான விளம்பாசஷமத்வத்தால் வந்த த்வரையாலே, “அலர்மேல்மங்கை யுறைமார்பா உன்னடிக்கீழ்மர்ந்து புகுந்தேன்” என்று உபாயவரணம் பண்ணி, அந்த ஸாதந பலமான உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக “உதவிக் கைம்மாறென்னுயிர்” என்று ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணத் தேடி, அவ்வாதம் வஸ்து, ததீயமென்றறிகையாலே “அதுவுமற்றாங்கவன்றன்னது எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே” என்று ப்ரத்யுபகாரம் காணாமல் தடுமாறி, அந்த க்ருதஜ்ஞதைக்கு பலமான ப்ரத்யுபகாரமாக “தோள்களையாரத் தழுவி யென்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்” என்று ப்ரீதியாலே கலங்கி ஸமர்ப்பித்த ஆத்மவஸ்துவை, “நின்ற வொன்றை யுணர்ந்தேன்” என்று தேஹாதிகளில் விலக்ஷணமாய் அவனுக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமாய்க் கொண்டு அநந்யார்ஹமாயிருக்கு மென்றறிந்து, ஆத்ம தர்சந பலமான பகவத் ப்ராப்தியை “மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்” என்கிறபடியே சரீராவஸாநத்திலே பண்ணித் தருகிறோமென்று அவன் நாளிட்டுக் கொடுக்கப் பெற்று, இப்படி ப்ராப்தி காலமணித்தானதுக்கு பலம் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே தேச விசேஷத்தேறப் போவதாகையாலே, அவ்வர்ச்சிராதி கதிக்கு “காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலங்கதி” என்றும், “ஆத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரணே” என்றும் பரமாப்தனானவன் தன்னையே துணையாகக் கூட்டின

தம்முடைய பேற்றைப் பிறரறிந்து வாழும்படி முதல் பத்தே தொடங்கிப் பத்துப்பத்தாலும் ப்ரகாசிப்பித்தருளுகிறா ரென்றபடி. இத்தால் பரத்வாதி குண விசிஷ்டனான வீச்வரன் தமக்குப் பண்ணிக் கொடுத்த பேறுகளைப் பலருமறிந்து வாழவேணுமென்று பத்துப் பத்தாலும் ப்ரகாசிப்பிக்கிறாரென்று பத்து நிகமநத்துக்கு வாக்யார்த்தம் சொல்லப்பட்டதாய்த்து.

விளக்கம் - (ப்ரேம பல உபாயத்தே புகுந்து) - அத்தகைய எல்லையற்ற பக்தியின் பலனாக அவனை அடையும் காலதாமதத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத காரணத்தால் வந்த பதற்றத்தின் விளைவாக திருவாய்மொழி (6-10-10) - அலர்மேல்மங்கை யுறைமார்பா உன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேன் - என்று உபாயத்தைப் பற்றி நின்று. (ஸாதந பல உபகாரக் கைம்மாறு) - அந்த உபாயத்தின் பலனாக, உபகாரத்திற்கு ப்ரதி உபகாரமாக, திருவாய்மொழி (7-9-10) - உதவிக் கைம்மாறு என்னுயிர் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவை அவனிடம் சமர்ப்பணம் செய்வதற்காக முனைந்து தேடி, அப்போது அத்தகைய ஆத்மவஸ்துவும் அவனுக்கே உடைமையானது என்று அறிவதால், திருவாய்மொழி (7-9-10) - அதுவுமற்றாங்கு அவன்றன்னது எதுவும் ஒன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே - என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரதி உபகாரம் செய்வதற்கான எதனையும் காண இயலாமல் தடுமாறியபடி. (க்ருதஜ்ஞதா பல ப்ரதி க்ருதமானத்தை உணர்ந்து) - அத்தகைய செய்ந்நன்றி அறிதல் என்பதற்குப் பலனாக உள்ள ப்ரதி உபகாரமாக திருவாய்மொழி (8-1-10) - தோள்களையாரத் தழுவி யென்னுயிரை அறவிலை செய்தனன் - என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரீதியால் கலக்கம் அடைந்து சமர்ப்பணம் செய்த ஆத்மவஸ்துவை, திருவாய்மொழி (8-8-4) - நின்ற வொன்றை யுணர்ந்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப சரீரம் போன்றவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்றும், அந்த ஆத்மா அவனுக்குச் சரீரமாக உள்ளதால் அவனுடைய அங்கமாக இருப்பதன் விளைவாக, வேறு யாருக்கும் அல்லாமல் அவனுக்கு மட்டுமே உரியதாக உள்ளது என்றும் அறிந்து. (ஆத்ம தர்சந பல ப்ராப்தி மரண அவதியாகப் பெற்று) - இவ்விதம் ஆத்மாவைக் குறித்து அறிந்து கொண்டதன் பலனாக உள்ள "பகவானை அடைதல்" என்பதை, திருவாய்மொழி (9-10-5) - மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப "சரீரம் முடியும்போது நாம் அளிப்போம்" என்று அவனால் தகுந்த நாள் குறித்துக் கொடுக்கப் பெற்று. (கால ஆஸத்தி பல கதிக்குத்

துணை கூட்டின தன் பேற்றை) - இப்படியாக அவனை அடைவதற்கான காலம் நெருக்கி வருவதற்குப் பலனாக உள்ள அர்ச்சிராதி மார்க்கம் மூலம் பரமபதம் செல்வதால், அத்தகைய அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திற்கு, திருவாய்மொழி (10-1-1) - காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலங்கதி - என்றும், திருவாய்மொழி (10-1-6) - ஆத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரணே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, மிகுந்த நம்பிக்கையான ஒருவனையே துணையாகக் கொண்டு நின்று தனது பேற்றினை, (பிறர் அறியப் பத்துதோறும் வெளியிடுகிறார்) - மற்றவர்கள் அறிந்து கொண்டு, அதனைப் பின்பற்றி வாழ்வதற்காக, முதல் பத்து தொடங்கி, பத்து பத்துக்களாலும் விரிவாக அருளிச்செய்தார். இதன் மூலம், பரத்வம் போன்ற குணங்களுடன் கூடியுள்ள ஈசுவரன், தமக்குச் செய்தருளிய பேறுகள் அனைத்தையும், அனைவரும் அறிந்து கொண்டு, அதே போன்று அவர்களும் வாழவேண்டும் என்று பத்துப் பத்துக்களாலும் வெளிப்படுத்துகிறார் என்று பத்துப்பத்துக்களில் உள்ளவற்றுக்கு விளக்கம் கூறப்பட்டது.

ஆசார்ய ஹ்ருதயம் மூன்றாம் ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 233)

3-8-10 பொருந்திய மாமருதினிடே போய எம்

பெருந்தகாய்! உன் கழல் காணிய பேதுற்று

வருந்தி நான் வாசக மாலைகொண்டு உன்னையே

இருந்திருந்து) எத்தனை காலம் புலம்புவனே?

பொருள் - ஒன்றுடன் ஒன்று நெருக்கலாம்படி நின்ற பெரிய மருத மரங்களுக்கு நடுவில், மிகவும் எளிதாக அவற்றை முறித்தபடி சென்று, உன்னை எங்களுக்கு ஸ்வாமியாக அளித்தவனே! அப்போது தவழ்ந்து சென்ற உனது சிறிய திருவடிகளை காணவேண்டும் என்ற ஈடுபாட்டைக் கொண்டவனாக, வருத்தம் அடைந்து, அந்த காலதாமதத்தை பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதபடி உள்ளேன். இப்படி உள்ள நான், உன்னுடைய குணங்களை உரைக்கவல்ல சொற்கள் என்ற மாலையைக் கொண்டு நின்று, எல்லையற்ற இனிமை உள்ள உன்னை எண்ணியபடி இளைத்து, இனியும் எத்தனை காலம் அழைத்தபடி இருப்பேன்?

அவதாரிகை - உன்னைக் காணப் பெறாத வ்யஸந்தாலே க்லேசப்படுகிற நான், இன்னம் எத்தனை காலம் கூப்பிடக் கடவேன்? என்கிறார்.

விளக்கம் - “உன்னைக் காண இயலாத துன்பம் காரணமாக வருத்தம் கொள்ளும் நான், இனியும் எத்தனை காலம் உன்னை அழைத்தபடி இருப்பேன்?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பொருந்திய மாமருது) மருது, மாமருது, பொருந்திய மாமருது. மருதென்கையாலே மரத்தைச் சொல்லி; “மரங்கள்போல் வலிய நெஞ்சம்” என்று வன்மைக்கு மரத்தையிறே சொல்லுவது; அத்தாலே நெஞ்சின் வன்மையைச் சொன்னபடி; மாமருது என்கையாலே மாவென்று கறுப்பாய். இத்தால் சீற்றத்தைச் சொன்னபடி. அன்றியே, மஹத்தையாய், வேறு வினை செய்யாதே மேலே விழு அமைந்திருக்கை. நினைத்த காரியத்துக்குப் பொருந்திய மாமருது. இவற்றின் நெஞ்சில் பொருத்தம். ஆக, இப்படி க்ருதஸங்கேதராய், சீற்றத்தையுடையராய், க்ருஷ்ண தர்சனத்தாலும் நெஞ்சு நெகிழாத வன்மையையுடையவை.

விளக்கம் - (பொருந்திய மாமருது) - மருது, பெரிய மருது, ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்தபடி நின்ற பெரிய மருதுகள். மருது என்பதன் மூலம் மரத்தைக் கூறினார். திருமாலை (27) மரங்கள்போல் வலிய நெஞ்சம் – என்று கடினமாக இருப்பதற்கு மரத்தைக் கூறுவதால், உள்ளத்தின் கடினத்தைக் கூறுகிறார். மாமருது என்றால் கறுத்த மரம்; இதன் மூலம் சீற்றத்தைக் கூறினார். அல்லது “மா” என்பது பெருமையையும் குறிக்கும்; இவற்றுடன் போராடாமலேயே மேலே விழும்படியாக நிற்பவை. தாங்கள் எண்ணியுள்ள செயலுக்கு ஏற்றபடி நிற்கும் மரங்கள். ஆகவே இவ்விதமாகச் சீற்றத்தைக் கொண்டவைகளாக, எண்ணிய செயலை முடிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவைகளாக, க்ருஷ்ணனைத் தரிசித்தபோதிலும் உள்ளம் நெகிழ்ந்து போகாமல் கடினமாக உள்ள நிலை.

வ்யாக்யானம் - (இடைபோய) இப்படி நிற்கிறவற்றின் அருகே போகையுங்கூட பயங்கரமாயிருக்க, இவற்றின் நடுவே, ஒன்றிலே வெளிகண்டு போவாரைப்போலே போனானாயிற்று. (போய எம்பெருந்தகாய்) அவற்றின் நடுவே அவற்றைத் தப்பிப்போய் எனக்கு சேஷியான உன்னைத் தந்த பெரியோனே! (உன் கழல் இத்யாதி) “தத: கடகடா சப்த ஸமாகர்ணந தத்பர:” என்று அவை முறிந்து விழுகிறபோதை ஓசை கேட்டுப் புரிந்து பார்த்து, அபூர்வ தர்சனத்தாலே விகஸிதமான அக்கண்போலே சிவந்திருக்கிற திருவடிகளைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு. “ஜகாம கமலேசுஷண:” புரிந்து பார்த்த கண்களைக் காண ஆசைப்பட்டான் ருஷி; தவழ்ந்து போகிறபோதைத் திருவடிகளைக் காண ஆசைப்படுகிறார் இவர். எல்லா அவஸ்தையிலும் அவனை

அடிவிடாரே. தந்தாம் ஜீவநத்தை நோக்கத் தேடுமித்தனையிறே எல்லாரும்; இவரும் தம்முடைய ஜீவநத்தை நோக்கத் தேடுகிறார்.

விளக்கம் - (இடைபோய) - இவ்விதமாக நிற்கும் இந்த மரங்களின் அருகில் செல்வது கூட அச்சத்தை ஏற்படுத்துவதாக உள்ளபோது, அவற்றின் நடுவில், இவன் சென்றான். (போய எம்பெருந்தகாய்) - அவற்றின் நடுவில் புகுந்து சென்று, அவற்றால் ஏதும் நிகழாமல் தப்பிச் சென்று, உன்னை எனக்கு எஜமானனாக அளித்த பெரியவனே! (உன் கழல் இத்யாதி) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-6) - தத: கடகடா சப்த ஸமாகர்ணந தத்பர: - அப்போது “கட கட” என்று அவை முறிந்து விழுகின்றபோது உண்டான ஓசையைக் கேட்டு, என்ன நிகழ்ந்தது என்று புரிந்து கொண்டு நோக்கி, இதுவரை பார்த்திராத காட்சியைக் கண்ட காரணத்தால் மலர்ந்து சிவந்துள்ள திருக்கண்கள் போன்று சிவந்துள்ள உனது திருவடிகளைக் காணவேண்டும் என்று விருப்பம் கொண்டு. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ஜகாம கமலேஷண: - தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட அவன் சென்றான் - என்று, மகிழ்ந்தபடி நோக்கிய திருக்கண்களைக் காணவேண்டும் என மஹரிஷி விரும்பினார்; இவரோ, தவழ்ந்து செல்கின்றபோது திருவடிகளைக் காணவேண்டும் என்று விரும்புகிறார். அனைத்து நிலைகளிலும் அவனுடைய திருவடிகளை இவர் விடமாட்டார் அல்லவோ? ஆனால் மஹரிஷி போன்று திருக்கண்களைக் காண ஆசை கொள்ளாமல், இவர் ஏன் அவனுடைய திருவடிகளில் ஆசை கொண்டார்? அவரவர்கள் தங்களுடைய உயிரைக் காத்துக் கொள்வதற்கே முயல்வார்கள் அல்லவோ? இவரும் தனது உயிரைக் காத்துக் கொள்ள முயல்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பேதுற்று) - அறிவு கெட்டு. (வருந்தி) இழந்த விஷயத்துக்குத் தக்கபடியிறே க்லேசமும் இருப்பது. (நான்) அடியே பிடித்து ஜீவித்துப் போந்த நான். “நின் செம்மாபாதபற்புத் தலை சேர்த்தொல்லை” என்கிறபடியே, அத்திருவடிகள் பெறில் தலையாக ஜீவித்து, அதில்லையாகில் இல்லையாம் நான். (வாசகமாலை கொண்டு) ஒரு மலையெடுத்தாற் போலேயாயிற்று, இவர்க்கு ஒரு சொற்கொண்டு சொல்லுகை. (உன்னை) பேசித் தலைக்கட்டவொண்ணாத உன்னை. “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ” இறே. (இருந்து இருந்து) ஒருகால் ஒன்று சொல்லப்படுக்கால், அது தலைக்கட்டுங்காட்டில் நடுவே

பதின்கால் பட்டைப்பொதிசோறு அவிழ்க்க வேணும் காணும். (எத்தனை காலம் புலம்புவனே) ஸாதநபுத்தயா சொல்லமாட்டார். ப்ராப்யபுத்தயா தவிரமாட்டார்; இதுக்கு முடிவு என்? என்கிறார்.

விளக்கம் - (பேறுற்று) - அறிவு தடுமாறி. அதாவது வருத்தம் கொண்டு, அதன் காரணமாக அறிவு தடுமாறி. (வருந்தி) - ஒவ்வோரு துன்பமும் நாம் எந்தப் பொருளை இழந்தோமோ, அதற்கு ஏற்றபடியாகவே அல்லவோ இருக்கும்? (நான்) - திருவடிகளை மட்டுமே உயிர் வாழத் தேவையானதாகப் பற்றி நின்று வாழ்த்தபடி உள்ள நான். திருவாய்மொழி (2-9-1) - நின் செம்மாபாதபற்புத் தலை சேர்த்தொல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, அத்திருவடிகள் கிட்டினால், அவற்றைத் தலையில் வைத்தபடி வாழ்ந்து, அவை இல்லையென்றால் வாழ இயலாமல் உள்ள நான். (வாசகமாலை கொண்டு) - ஒரு சொல்லைக் கொண்டு உரைத்தல் என்பது இவருக்கு, அவனைக் காண இயலாத காரணத்தால், ஒரு மலையை எடுப்பது போன்று மிகவும் கடினமானதாக உள்ளது. (உன்னை) - எத்தனை முயன்றாலும் முழுமையாகக் கூறி முடிக்க இயலாதபடி உள்ள உன்னை. தைத்திரீயம் (2-1) - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ - அவனுடைய ஆனந்தத்தை அறிய இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்பது காண்க. (இருந்து இருந்து) - ஏன் இரண்டுமுறை "இருந்து" என்று கூறினார்? ஒருமுறை ஒரு சொல் உரைக்கவேண்டும் என்றால், அதனை உரைத்து முடிப்பதற்கு முன்பு, பலமுறை பட்டையில் கட்டப்பட்ட கட்டுச்சோற்றை உண்ணவேண்டும்படி, அதாவது பலமுறை இளைப்பாற வேண்டும்படி உள்ள நிலை என்று கருத்து. (எத்தனை காலம் புலம்புவனே) - ஆனால் எதற்காகப் புலம்பவேண்டும், உரைத்தால் போதாதோ? மாட்டார்; சாதனமாக எண்ணியபடி உள்ளதால் உரைக்கமாட்டார்; அடையத்தக்க பேறாக எண்ணுவதை விடவும் மாட்டார். இதன் முடிவு என்ன என்கிறார்.

3-8-11 புலம்புசீர்ப் பூமியளந்த பெருமானை

நலங்கொள்சீர் நன் குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்

வலங்கொண்ட வாயிரத்துள் இவையுமோர் பத்து

இலங்குவான் யாவரும் ஏறுவர் சொன்னாலே

பொருள் - அனைவராலும் கொண்டாடும்படியான குணங்கள் நிறைந்தவனாய் நின்று பூமியை அளந்த ஸர்வேச்வரனை, “அவனுடைய அனுபவத்தில் எப்போதும் திளைத்திருத்தல்” என்ற நன்மையைக் கொண்ட ஞானத்தின் மேன்மை பொருந்தியவரும், திருக்குருகரின் தலைவரும் ஆகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த வலிமையான ஆயிரம் பாசுரங்களில், ஈடில்லாத இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களைக் கூறுபவர்கள், மிகுந்த ப்ரகாசத்துடன் கூடிய பரமபதத்தை அடைவார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழியில் சப்தமாத்ரத்தாலே இதில் ப்ரார்த்தித்தபடியே அநுபவிக்கலான பரமபதத்தைச் செல்லப் பெறுவர் என்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழியில் உள்ள சொற்கள் மூலம் மட்டுமே, ப்ரார்த்தித்தபடியே, அநுபவிக்கத்தக்க பரமபதத்தை அடைவர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (புலம்புசீர்) - இவர் புகழ்மார்போலே லோகமடையப் புகழும்படியாயிற்று அவன் குணங்கள். (பூமியளந்த பெருமானை) பூமியையளந்து அந்யசேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்யத்தைத் தவிர்த்த, ஸர்வஸ்வாமியை யாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. (நலங்கொள்சீர்) கரணங்களும் சேதந ஸமாதியாலே விடாய்த்து, அவைதான் ஓர் இந்த்ரிய வ்ருத்தியை ஓர் இந்த்ரியம் ஆசைப்பட்டு, இவையெல்லாவற்றின் வ்ருத்தியையும் தாம் ஆசைப்பட்டு. இப்படி பகவத் விஷயத்திலே விடாய்க்கும்படியான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயை யுடைய ஆழ்வார். அநுபவாபிநிவேசமாகிற நன்மையையுடைய ஜ்ஞாநாதி குண விசிஷ்டராய், நன்றான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் சொல்.

விளக்கம் - (புலம்புசீர்) - இவர் புகழ்வது போன்றே, இந்த உலகில் உள்ள அனைவரும் புகழும்படியாக அவனுடைய குணங்கள் உள்ளன. (பூமி அளந்த பெருமானை) - பூமியை அளந்து, மற்றவர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பதையும், தனக்குத்தானே உரியவனாக இருத்தல் என்பதையும் நீக்கிய, மிகவும் பெரியவனாகிய ஸர்வேச்வரனை அல்லவோ இங்கு பாடினார்? அதாவது மஹாபலிக்கு அடிமையாக உள்ள நிலையை நீக்குவதற்காக, இந்த லோகத்தில்

உள்ள அனைவருடைய தலைகளிலும் திருவடியை வைத்து, அவரவர்களுடைய சுதந்திரத்தையும் தவிர்த்தான் என்று கருத்து. (நலம்கொள் சீர்) - அனைத்து இந்திரியங்களும் சேதநப் பொருள்கள் போன்று, “அவனை அனுபவிக்க வேண்டும்” என்ற துடிப்புடன் நின்று, ஓர் இந்திரியத்தின் செயலை மற்றோர் இந்திரியம் செய்யவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டு, இவை அனைத்தின் செயல்களையும் தான் செய்யவேண்டும் என்று விருப்பம் கொண்டவராக, இவ்விதம் பகவத் விஷயத்தை எண்ணி எப்போதும் தவித்தபடி உள்ள நிலையான ஸ்ரீவைஷ்ணவ செல்வத்தைக் கொண்ட நம்மாழ்வார். “அவனை அனுபவிக்கவேண்டும் என்ற ஆசையை எப்போதும் கொண்டிருத்தல்” என்பதான நன்மை நிறைந்த ஞானம் போன்ற குணங்கள் பொருந்திய நம்மாழ்வார். சிறந்ததான ஆழ்வார்திருநகரிக்கு எஜமானராகிய அவருடைய சொற்கள்.

வ்யாக்யானம் - (வலங்கொண்ட இத்யாதி) ப்ரதிபாத்யத்தை வலம் வந்து விளாக்குலை கொண்ட என்னுதல், ப்ரதிபாதந ஸாமர்த்யத்தையுடைய என்னுதல். (இலங்கு வான் இத்யாதி) அத்விதீயமான இப்பத்தைச் சொன்னால், இன்னாரினையா ரென்னாதே, பகவதநுபவத்துக்கு விச்சேதமில்லாத வைலக்ஷண்யத்தையுடைய பரமபதத்தை ப்ராபிக்கப் பெறுவர். “ஸ ஏகதா பவதி” என்று ஓதுகிறபடியே அநேக சரீரங்களைப் பரிக்க்ரஹித்து, அவ்வோ சரீரங்களில் கரணங்களும் பூர்ணாநுபவம் பண்ணலாம்படியான தேசத்திலே புகப்பெறுவர் என்றபடி.

விளக்கம் - (வலங்கொண்ட இத்யாதி) - கூறப்படுகின்ற ஸர்வேச்வரனை ப்ரதக்ஷிணம் செய்து எங்கும் பரவி நின்றவை. அவனைக் குறித்து உரைப்பதற்கான சாமர்த்யம் கொண்ட பாசுரங்கள். (இலங்கு வான் இத்யாதி) - ஒப்பற்ற இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களை உரைத்தால், “இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபம் மற்றும் ஸ்வபாவம் கொண்டவர்” என்ற வேறுபாடு இன்றி, பகவத் அனுபவம் பெறுவதற்கு எந்தவிதமான தடையும் இல்லாத, உயர்ந்த சிறப்பு பொருந்திய பரமபதத்தை அடைவார்கள். சாந்தோக்யத்தில் - ஸ ஏகதா பவதி - பல சரீரங்கள் எடுக்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப பல சரீரங்கள் எடுத்தபடி, அந்தந்த சரீரங்களில்

உள்ள அனைத்து இந்திரியங்களும் பரிபூர்ண அனுபவம் கொண்டபடி இருத்தல் என்ற பரமபதத்தில் புகுவர்.

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமாநுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 95)

90. நினையார் பிறவியை நீக்கும் பிராணை இந்நீணிலத்தே

எனையாள வந்த இராமாநுசனை இருங் கவிகள்

புனையார் புனையும் பெரியவர் தாள்களில் பூந்தொடையல்

வனையார் பிறப்பில் வருந்துவர் மாந்தர் மருள் சுரந்தே.

விளக்கவுரை - ஒருமுறை எம்பெருமானாரை நினைத்து விட்டால் போதுமானது. அந்த ஒரு சிந்தனையை, நூறு சிந்தனை என்று கொண்டு, அவனுக்குப் பிறப்பு காரணமாக ஏற்பட்ட துயரம் அனைத்தும் அவன் பக்கம் செல்லாமல் எம்பெருமானார் தடுத்து விடுவார். இருள் தருமாஞாலம் என்ற இந்தப் பரந்த பூமியில் நான் உள்ள இடம் தேடி எம்பெருமானார் வந்தார். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரைப் பலரும் நினைக்காமல் உள்ளனர். இவரது கருணைக்குப் பாத்திரமான பின்னரும் ஒரு சிலர் அவரைப் பற்றித் துதித்துக் கூறாமல் உள்ளனர். இவர்கள் தாங்களாகவே போற்றிப் பாடாவிட்டாலும், எம்பெருமானார் திருவடிகள் மீது கவி பாடிய ஆழ்வான், எம்பார் போன்றவர்களின் திருவடிகளில் கூட மலர்களைத் தொடுத்து மாலையாக இடத் தயாராக இல்லை. இத்தனை நல்ல செயல்கள் செய்ய ஏற்றதாக உள்ள மனிதப் பிறவி பெற்ற பின்பும், இதனை அறியாமல், அறிவு கெட்டு, துன்பத்தில் உழல்கின்றனர். இவர்கள் பிறப்பு இவ்விதம் அமைந்து விட்டதே!

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே எம்பெருமானாருடைய மதிப்பையும், அவரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணாமைக்குத் தமக்குண்டான அயோக்யதையையும் அநுஸந்தித்து, இவ்விஷயத்திலே நான் ஸ்துதிப்பதாக போர ஸாஹாஸ

கார்யத்துக்கு உத்யோகித்தேன் என்று அணாவாய்த்து இவர் அஞ்சினவாரே, எம்பெருமானார் இவருடைய அச்சமெல்லாம் தீரும்படி குளிர கடாசுஷிக்க, அத்தாலே நிர்பராய் ஸ்தோத்ரம் பண்ணவொருப்பட்டு, இதில் லௌகிகர்படியைக் கடாசுஷித்து எம்பெருமானார் யோக்யாயோக்ய விபாகமற ஸர்வரையும் கடாசுஷிக்கைக்காக வந்து அவதரிக்கச் செய்தே, இந்த லௌகிகர் தம்மை ஒருக்கால் ப்ராசுரிகமாக நினைத்தவர்களுடைய சோஷியாத பவக்கடலை சோஷிப்பிக்கு மவரான இவரை நினைக்கிறார்களில்லை; என்னை ரசுஷிக்கைக்காக நானிருந்தவிடம் தேடி வந்த விவரை, “ஈன் கவிகளால் ஸ்துதிக்கிறார்களில்லை; அப்படி ஸ்துதிக்கைக்கு அதிகாரமில்லையாகிலும் ஸ்துதிக்குமவர்களுடைய திருவடிகளை ஆரதிக்கிறார்களில்லை; ஐயோ! இவற்றுக்கெல்லா முறுப்பான ஜந்மத்தைப் பெற்றிருந்தும், அறிவு கேட்டாலே ஜந்ம பரம்பரைக்கு அது தன்னையீடாக்கி, க்லேசப்பட்டுப் போனார்களேயென்று இன்னாதாகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், எம்பெருமானாருடைய மேன்மை மற்றும் அவரைத் துதித்து கவி பாடாமல் உள்ளதற்குத் தனக்கு இருக்கின்ற தகுதியற்ற நிலை ஆகியவற்றை எண்ணியவராக, “இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த விஷயத்தைக் குறித்து நான் துதிப்பதாக, என்னால் இயலாத ஒரு செயலைச் செய்ய முயன்றேனே”, என்று சந்தேகம் கொண்டு, அச்சத்துடன் நின்றார். அப்போது எம்பெருமானார் இவருடைய அச்சம் அனைத்தும் விலகும்விதமாக இவரைக் கடாசுஷித்தார். இதன் விளைவாகத் தனது அச்சத்தை விட்டவராக, எம்பெருமானாரைத் துதிக்க முற்பட்டார். இந்தப் பாசுரத்தில், “ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்களுடைய நிலையைக் கண்ட எம்பெருமானார், தகுதி உள்ளவர் மற்றும் தகுதி அற்றவர் என்ற வேறுபாடு ஆராயாமல் அனைவரையும் கடாசுஷிக்கும் பொருட்டு இங்கு வந்து நின்றார். ஆனால் இவர்களோ, வற்றாத தங்களுடைய பாபக் கடலையும் கூட வற்றும்படியாகச் செய்யவல்ல இவரை எண்ணுவதில்லை. என்னைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே நான் உள்ள இடம் தேடி வந்த இவரை இராமாநுச நூற்றந்தாதி (6) – ஈன் கவிகள் – என்பதற்கு ஏற்ப துதிப்பதில்லை. அவ்விதம் துதிப்பதற்குத் தகுதி இல்லை என்று எண்ணினால் கூட, அவரைத் துதிப்பவர்களுடைய திருவடிகளையும் கூடப் பற்றுவதில்லை. இவ்விதம் பல உயர்ந்த செயல்களைச் செய்யவல்ல பிறவியை இவர்கள் அடைந்துள்ளபோதிலும்,

தங்களுடைய அறிவு தடுமாற்றத்தால், தங்களுடைய ஜன்மம் முழுமைக்கும் இத்தகைய அறிவின்மையைக் கொண்டவர்களாக, துன்பத்தில் ஆழ்ந்தபடி உள்ளனர்”, என்று வியந்தபடி உள்ளனர்.

வ்யாக்யானம் - (நினையார் பிறவி நீக்கும் பிராணை) நம்மை ஒருக்கால் நினைக்கையாகிற ஆபிமுக்யத்தைப் பண்ணினார்களாகில், “அண்வப்யுபஹ்ருதம் பக்தை: ப்ரேம்ணா பூர்யேவ மே பவேத்” என்று சொல்லப்படுகிறவனைப்போலே, அதை ஒன்று நூறாக்கி, “பாபாத்வாந்த சடியாய ச” என்கிறபடியே அவர்களுடைய ஜந்ம மரணாதி துக்கங்களை அவர்களருகே செல்லாதபடி நீக்குமுபகாரகரான விவரை அறிந்து நினைக்கிறார்க ளில்லை. “காமாதி தோஷ ஹரம் ஆத்ம பாத்ச்ரிதாநாம்” என்று அருளிச் செய்தாரிதே ஜீயரும்.

விளக்கம் - (நினையார் பிறவி நீக்கும் பிராணை) - “நம்மை ஒருமுறை அண்டி நின்று நம்மை நினைத்தல் என்பதான நமக்கு அநுகூலமான செயலைச் செய்தார்கள் என்றால், ஸ்ரீமத்பாகவதம் (10-81-3) - அண்வப்யுபஹ்ருதம் பக்தை: ப்ரேம்ணா பூர்யேவ மே பவேத் - அடியார்கள் எனக்கு ஏதேனும் அணு அளவே கொண்டு வந்தாலும் அவர்களிடம் உள்ள ப்ரேமை காரணமாக அது எனக்கு மிகவும் பெரியதாகவே தோன்றும்”, என்று இருக்கும் பகவானைப் போன்று. தன்னை அண்டியவர்கள் செய்த ஒரு செயலையே நூறு மடங்காகக் கொண்டு, பாபாத்வாந்த சடியாய ச - பாபம் என்னும் இருள் தேய்ந்து - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்களுடைய பிறப்பு மற்றும் இறப்பு என்பதான துன்பங்களை, அவர்கள் அருகில் மீண்டும் அவை செல்லாதபடிச் செய்யவல்லவராக உள்ள எம்பெருமானாரை உள்ளபடி அறிந்துகொண்டு, அவரை எண்ணுவதில்லை. யதிராஜ விம்சதி (1) - காமாதி தோஷ ஹரம் ஆத்ம பாத்ச்ரிதாநாம் - தனது திருவடிகளில் பணிந்தவர்களுடைய காமம், தோஷம், க்ரோதம் போன்ற அனைத்தையும் நீக்கவல்லவர் - என்று ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளும் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (இந் நீணிலத்தே எனையாள வந்த இராமாநுசனை) “நிகரின்றி நின்ற நீசதை”யையுடைய வடியேனை அபிமாநித்து, தம்முடைய குணங்களுக்கு

தேசிகளாய் வாசகமிட்டு குணாநுகுணமாக ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, அது தன்னை ப்ரபந்தீகரிக்கும்படி யமைத்துக்கொண்டு, அப்படி என்னை யாளுகைக்கே ஸர்வேச்வரன் வந்தவதரித்தாலும் அவனையுங் கூட மோஹிப்பிக்குமதாய் விஸ்த்ருதமான “இருள் தரும் மா ஞாலத்திலே”, ஏக லக்ஷ்யமாக அடியேனை யொருவனையுமே ரக்ஷிக்க வேணுமென்று க்ருத தீக்ஷிதராய், இந்த பூமிப் பரப்பெல்லாம் கிடக்கச் செய்தே, அடியேனிருந்தவிடம் தேடி வந்து, கோயிலிலே அடியேனை யகப்படுத்திக் கொண்ட எம்பெருமானாரை. (இரும் கவிகள் புனையார்) இவருடைய விஷயீகாரத்தைப் பெற்ற பின்பு ஸ்தோத்ர நிர்மாணத்தில் தங்களுக்கதிகாரமுண்டா யிருக்கச் செய்தேயும், “செஞ்சொல் கவிகாள்” என்கிறபடியே அதி போக்யங்களாய் தத் குணங்களைச் சுருக்கமொழிய ப்ரதிபாதிக்குமவையான கவிகளைத் தொடுக்கிறார்களில்லை. அவருடைய கல்யாண குணங்களை விஸ்தரித்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையாகிற வாசா கைங்கர்யத்தையும் பண்ண மாட்டிற்றில் ரென்றபடி. புனைதல் –தொடுத்தல்.

விளக்கம் - (இந் நீணிலத்தே எனையாள வந்த இராமாநுசனை) - இராமாநுச நூற்றந்தாதி (48) – நிகரின்றி நின்ற நீசதை – என்பதற்கு ஏற்ப எனது தாழ்வுக்கு நிகரானவர்கள் வேறு யாரும் இல்லை என்று நின்ற என்னை ஏற்றுக்கொண்டு, தன்னுடைய குணங்களை நான் முற்றிலும் அறியும்படியாகச் செய்து, அவற்றை எனது சொற்கள் கொண்டு உரைக்கும்விதமாக அந்தக் குணங்களுக்கு ஏற்றபடி நான் துதித்து, அந்தத் துதிகள் அனைத்தையும் ஒரே ப்ரபந்தமாகத் தொகுத்து தானே அமைத்துக்கொண்டு, இவ்விதம் என்னை ஆள்வதற்காக அந்த ஸர்வேச்வரனே இங்கு வந்து அவதரிக்கிறான் என்று வைத்துக் கொள்வோம்; இப்படிப்பட்ட அவனையும் கூட மயக்கத்தில் ஆழ்த்துவதாக, எங்கு பரவி நிற்கின்ற திருவாய்மொழி (10-6-1) – இருள் தருமா ஞாலம் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான அறியாமை சூழ்ந்ததாக இந்த உலகம் உள்ளது. இதில், என் ஒருவனைக் காக்க வேண்டும் என்பதை மட்டுமே தனது ஒரே குறிக்கோளாகக் கொண்டு, இந்தப் பூமி பரந்து விரிந்து உள்ளபோதிலும், நான் உள்ள இடம் தேடி வந்து, திருவரங்கத்தில் என்னைத் தன்னிடம் அகப்படுத்திக்கொண்ட எம்பெருமானாரை. (இரும் கவிகள் புனையார்) - இப்படியாக இவரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பின்னரும், அவரைக் குறித்துத் துதித்தபடி இருப்பதற்கான தகுதியைப் பெற்ற பின்னரும்,

திருவாய்மொழி (10-7-1) – செஞ்சொல் கவிகாள் - என்பதற்கு ஏற்ப, மிகவும் இனிமையான அவருடைய குணங்களை, சுருக்கம் இல்லாமல், விரிவாக எடுத்துரைக்கும்படியான கவிகளை இயற்றுவதில்லை. அல்லது அவரைத் தொழுகின்றவர்களுடைய கல்யாணகுணங்களை விரிவாகத் துதித்தபடி இருத்தல் என்பதான சொற்கள் கொண்டு செய்யப்படும் கைங்கர்யத்தையும் இவர்கள் செய்வதில்லை.

வ்யாக்யானம் - (புனையும் பெரியவர் தாள்களில் பூந்தொடையல்வனையார்) தாங்கள் கவி புனைய மாட்டிற்றிலர்களாகிலும், “வாசா யதீந்த்ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதாரவிந்த யுகளம் பஜதாம் குருணாம் கூராதிநாத குருகேச முக ஆத்ய பும்ஸாம் பாதாநு சிந்தந பர:” என்கிறபடியே கரண த்ரயத்தாலும் அவர் பக்கலிலே அதி ப்ரவணராய்க் கொண்டு, “நசேத் ராமாநுஜேத்யேஷா” என்றும், “புண்யாம்போஜ விகாஸாய” என்றும், “நம ப்ரணவ மண்டநம்” என்றும், “யதிராஜோ ஜகத்குரு:” என்றும் இத்யாதிகளான கவிகளைத் தொடுக்கும் மஹாப்ரபாவத்தை யுடையவர்களான ஆழ்வான், ஆண்டான், எம்பார் ஆச்சான் முதலானவர்களுடைய திருவடிகளிலே பரிமள ப்ரசுரமான புஷ்பங்களைக் கொண்டு வந்து மாலிகையாகத் தொடுத்து ஸமர்ப்பிக்கிறார்களில்லை. புனைதல் – செய்தல்; இத்தால் ஸமர்ப்பிக்கையைச் சொன்னபடி. “கூராதிநாத குருகேச முக ஆத்ய பும்ஸாம் பாதாநு சிந்தந பர: ஸததம் பவேயம்”, “யதீச்வர ஸரஸ்வதீ ஸுரபித ஆசயாநாம் ஸதாம் வஹாமி சரணாம்புஜம் ப்ரணதி சாலிநா மௌளிநா” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (புனையும் பெரியவர் தாள்களில் பூந்தொடையல்வனையார்) - தாங்கள் அவ்விதம் துதித்தபடி இல்லையென்றாலும், யதிராஜ விம்சதி (3) - வாசா யதீந்த்ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதாரவிந்த யுகளம் பஜதாம் குருணாம் கூராதிநாத குருகேச முக ஆத்ய பும்ஸாம் பாதாநு சிந்தந பர: ஸததம் பவேயம் - யதிகளின் அரசரே! என்னுடைய மனம் எப்போதும் உம்மால் நியமிக்கப்பட்ட குருபரம்பரையில் தொடர்கின்ற ஆசார்யர்களின் தாமரை போன்ற திருவடிகளையே எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும். கூரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் போன்றவர்கள் தங்கள் வாக்கு, மனம், செயல் ஆகிய மூன்றாலும் உனது திருவடிகளிலேயே நிலைத்து நின்றனர். இவர்களது திருவடிகள் எனது எண்ணத்தில் எப்போதும் நிலைக்கவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப

மூன்று கரணங்களாலும் அவரிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டு, நசேத் ராமாநுஜேத்யேஷா - என்றும், புண்ய அம்போஜ விகாஸாய - புண்ணியம் என்னும் தாமரை மலர்ந்து - என்றும், நம ப்ரவண மண்டநம் - என்றும், யதிராஜோ ஜகத்குரு: - என்றும் உள்ளதான பல கவிதைகளை இயற்றியபடி உள்ள உயர்ந்த ப்ரபாவங்களைக் கொண்டவர்களாகிய கூரத்தாழ்வான், திருமாலையாண்டான், எம்பார், ஆச்சான் போன்றவர்களுடைய திருவடிகளின் பரிமளத்துடன் கூடிய மலர்களை மாலையாகத் தொடுத்துக் கொண்டு வந்து சமர்ப்பிப்பதும் இல்லை. யதிராஜ விம்சதி (3) - கூராதிநாத குருகேச முக ஆத்ய பும்ஸாம் பாதாநு சிந்தந பர: ஸததம் பவேயம் - கூரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் போன்றவர்கள் தங்கள் வாக்கு, மனம், செயல் ஆகிய மூன்றாலும் உனது திருவடிகளிலேயே நிலைத்து நின்றனர் - என்றும், யதிராஜ ஸப்ததி (41) - யதீச்வர ஸரஸ்வதீ ஸுரபித ஆசயாநாம் ஸதாம் வஹாமி சரணாம்புஜம் ப்ரணதி சாலிநா மௌளிநா - இராமாநுஜரின் உயர்ந்த நூல்களை எப்போதும் படித்தபடி உள்ளவர்களின் மனம் என்பது நறுமணம் வீசியபடியே இருக்கும். அப்படிப்பட்ட பெரியவர்களின் திருவடித் தாமரைகளில் நான் எப்போதும் எனது தலையை வணங்கியபடியே வைத்துள்ளேன் - என்றும் கூறுவது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (பிறப்பில் வருந்துவர் மாந்தர் மருள் சுரந்தே) அஜ்ஞாநத்தாலே ஆவ்ருத்தராய்க் கொண்டு த்யாஜ்யோபாதேய விவேகமில்லாதே ஜந்மாதிகளிலே அநாதியாக க்லேசப்படா நின்றார்கள். வருந்துதல் - துக்கித்தல். “அஜ்ஞாநேநாவ்ருதம் ஜ்ஞாநம் தேந முஹ்யந்தி ஜந்தவ:” என்னக் கடவதிறே. ஐயோ! இத்தனையும் பண்ணுகைக்கு யோக்யமான ஜந்மத்தைப் பெற்றிருந்தும், இதெல்லாம் தெளியமாட்டாதே அறிவு கேடு மிக்கு ஜந்ம மக்நராய் துக்கப்படா நின்றார்கள். இவர்களுடைய கர்ப்ப நிர்பாக்யதை இருந்தபடி யெங்ஙனே ! என்று இன்னாதாகிறார் காணும். “துர்லபோ மாநுஷோ தேஹோ தேஹிதாம் ஷ்ணபங்குர: தத்ராபி துர்லபம் மந்யே வைகுண்ட ப்ரியதர்சநம்”, “ந்ருதேஹு மாத்யம் ஸுலபம் ஸுதுர்லபம் ப்லவம் ஸுகல்பம் குருகர்ணதாரம் மயாநுகூலேந நபஸ்வதேரிதம் புமாந் பவாப்திம் ந தரேத் ஸ ஆத்மஹா” என்னக் கடவதிறே. “மாயவன் தன்னை வணங்க வைத்த கரணமலை” என்று இவர் தாமே அருளிச் செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (பிறப்பில் வருந்துவர் மாந்தர் மருள் சுரந்தே) - அறியாமையில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக, கைவிடவேண்டியது மற்றும் கைக்கொள்ளவேண்டியது குறித்த பகுத்தறிவு இன்றி, எண்ணற்ற பிறவிகள் எடுத்தபடி, எல்லையற்ற காலம் துன்பத்திலேயே உள்ளனர். கீதை (5-15) - ஆஜ்ஞாநேநாவ்ருதம் ஜ்ஞாநம் தேந முஹ்யந்தி ஜந்தவ: - அறியாமையால் ஞானம் மூடப்பட்டுள்ளது. ஆகவே அறியாமை நிறைந்த அனைத்து மனிதர்களும் மோகம் அடைகிறார்கள் - என்பது காண்க. “எம்பெருமானாரைத் துதித்தல், அவருடைய அடியார்களைத் துதித்தல் போன்ற பலவற்றையும் செய்வதற்கான தகுதி கொண்ட மனிதப்பிறவியைப் பெற்றுள்ளபோதிலும், அவற்றைச் செய்யாமல், அறிவிழந்து, பிறவிகளில் நாட்டம் கொண்டு, துக்கத்திலேயே உள்ளனர். இவர்கள் தங்கள் கர்ப்பத்திலேயே இவ்விதம் பாக்கியம் அற்றவர்களாக உள்ள நிலைதான் என்னே!”, என்று எண்ணி வருந்துகிறார். ஸ்ரீமத்பாகவதம் - துர்லபோ மாநுஷோ தேஹோ தேஹிதாம் சஷணபங்குர: தத்ராபி துர்லபம் மந்யே வைகுண்ட ப்ரியதர்சநம் - மனித சரீரம் கிடைப்பது மிகவும் அரிது; அப்படியே கிடைத்தாலும், அது உடனே அழிந்துவிடும் தன்மை கொண்டது; சில காலம் அழியாமல் இருந்தாலும், அந்தக் காலத்தில் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனே நமக்கு ஏற்றவன் என்ற ஞானம் பிறப்பது அரிது - என்றும், ஸ்ரீமத் பாகவதம் (11-20-17) - ந்ருதேஹ மாத்யம் ஸுலபம் ஸுதுர்லபம் ப்லவம் ஸுகல்பம் குருகர்ணதாரம் மயாநுகூலேந நபஸ்வதேரிதம் புமாந் பவாப்திம் ந தரேத் ஸ ஆத்மஹா - மனிதச் சரீரமானது கிடைப்பது அரிதாகும். இப்போது கிட்டிய இது, வலிமையான படகு போன்றது. இது ஸம்ஸாரம் என்னும் கடலைத் தாண்டுவதற்கு ஏற்றதாக இருக்கிறது. இதை நடத்திச் செல்வதற்கான ஆசார்யர்களும் உள்ளனர். நான் அநுகூலமான காற்றாக வந்து அந்தப் படகை கொண்டு செல்கிறேன். ஆனாலும், ஸம்ஸாரக் கடலைக் கடக்காத ஒருவன் தனது ஆத்மாவையே கொன்றவன் ஆகிறான் - என்றும் கூறுவது காண்க. இராமாநுச நூற்றந்தாதி (67) - மாயவன் தன்னை வணங்க வைத்த கரணமிவை - என்று அமுதனார், தானே அருளிச்செய்தமையும் காண்க.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்